

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“

виносять: в Австрії:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:

на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 доларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тижні 6 доларів або 12 рублів; з висилкою що суботи 5 доларів або 10 руб. Поодинокі число по 10 сотаків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАНА

християнсько-суспільний дневник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5 год. по полудні. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслана“ при ул. Осолінських ч. II. партер (фронт від ул. Тихої). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.

Рекламації лише неопечатані є вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 сот. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Обнова християнсько-суспільного стороництва.

(X) Християнсько-суспільне стороництво займає тепер перше місце посеред інших стороництв в державній раді не тільки задля своєї чисельности, але також і задля своєї виразно христ.-католицких і австрійско-монархічних засад і тому справедливо можна его назвати державним стороництвом (Reichspartei) і сказати про него: in diesem Lager ist Oesterreich! Спершу складало ся оно з ріжнородних живел і доперва великому провідникови сего стороництва, безсмертної слави пок. д-рови Карлови Люегерови повело ся се стороництво двигнути до такого значіння, ёго незвичайно великі заслуги для Австро-угорської монархії зуміли зрозуміти і оцінити найвищі круги, а ёго похорон був справді проводом великого володаря, а також Апостольска Столиця оцінює належно ёго значіння для католицької Церкви і Папа замовив портрет великого бурмістра для Ватиканського музею.

Однак мимо геніяльности провідника і ёго невсипучих змагань всеж таки у внутрі стороництва проявили ся пераз спори і боротьба, пераз уже торжествували вороги католицької Церкви і монархії, що христ.-сусп. стороництво розібе ся, коли не за життя д-ра Люегера, то певно по ёго смерті. Так бажало ся, та не так склало ся.

Під світлим проводом кн. Ліхтенштайна і д-ра Гесмана, при участі таких визначних діячів сего стороництва як міністер Вайскірхнер, куратор Штайнер, предсідник посольської палати др. Паттай не могли християнські-суспільники розпасти ся, бо з ёго долею тісно звязана не тільки будучина столиці Відня, будучина Долішньої Австрії, але перепечено всієї монархії. Розуміють се найвищі круги, розуміють се найвищі достойники католицької Церкви, розуміють се світлі провідники стороництва, розуміє се і відчуває з повною свідомостю кожний член християнсько-суспільного стороництва.

Християнсько-суспільне стороництво, ко-

тре втворило ся на основі боротьби проти перемоги жидівства над християнським населенєм Відня, обхопило сею боротьбою цілий край, Долішню Австрію, а відтак запустило свої коріня в альпейських і судетських краях, а навіть на Буковині. Антисемітизм був отже тим кітом, котрий лучив суперечні в дечім живла і частини сего стороництва, бо навіть що до сего антисемітизму були там гадки поділені. Коли одні вели боротьбу з расового становища, інші гляділи на боротьбу з жидівством, як на господарске і моральне визволенє з під перемоги жидів.

Тепер обновляє ся християнсько-суспільне стороництво а в ёго лоні починає ся реорганізація на широких основах, положених на великим вічу минувшої неділі у віденській радниці. Се віче мало метою обновили християнсько-суспільне стороництво у Відні, а дня 30. цвітня має відбути ся реорганізація державного стороництва (Reichspartei) на великим загальним вічу.

Про хід недільного віча пише головний дневник християнських суспільників „Reichspost“ ось що:

„Повело ся. Перше віче партійне християнських суспільників у Відні, котре займало ся обною стороництва в столиці, відбуло ся і по оживленій нараді довершило діла, котре щедро винагородить труди стороництва і принесе богате благословенє. Не легка се справа зібрати разом організації втворені без системи в десятиліттях боротьби, їх зєднати, уздностайнити і насталити до бою. Богато треба було усунути трудностей. Все треба було осягнути з можливим оглядом на історичний розвиток і з обережним пошанованєм вироблених і принятих уже форм і здобутих прав. А нема вже що казати про перепони з того боку, звідки радіб з добре зрозумілих причин ударемнати всяку організацію християнсько-суспільного стороництва і кинути колоди під ноги змаганям до зєднання сил.

Одна часопись, добре знана з несвідомости на організаціїній ниві, ще вчера намагала ся представити реорганізацію християнсько-суспільного стороництва як справу

віденських церковних властей, хоч приготувлеєнє до сєї реорганізації, в стороництві роблеєнє від многих літ. Ся часопись все ще не знає, що католики приналежні до християнсько-суспільного стороництва, окрім христ. суспільних організацій належать також у великій часті до неполітичних, віроісповідних товариств.

Вчерашнє віче виявило сильну волю віденських христ. суспільників до єдности і до розширеня організації стороництва. Віче вистерегало ся так само покванного доктринеризму і систематики, як і всякої вузкосердності супроти бажань поодиноких груп. А ще й сего не можна не добачати: партійному дневнику признано належне ёму місце в стороництві, для якого оно жє і трудять ся, значінє печати оцінено належно в знаменитім рефераті і тим способом вияснено обопільні відносини обовязків між стороництвом а печатню а також се, що треба розуміти під партійною печатню.

Ухваля що до партійної печати звучить:

Християнсько-суспільні часописи партійні є такі часописи, котрі признають ся безуслівно до засад христ. суспільної програми, узнають постанови міродатних партійних інстанцій обовязуючи ми і пособляють рішучо інтересам християнсько-суспільного стороництва.

Офіційальними органами стороництва признано окрім „Reichspost“ і „Weltblatt“ також „Christlich-soziale Arbeiter Ztg.“, „Oesterreichische Volkspresse“ і „Korrespondenz Austria“.

До віденської управи стороництва вибрані:

Кр. маршалок кн. Ліхтенштайн, міністер торговлі Вайскірхнер, предсідник пос. палати Паттай, віцепурмістри Порцгер Гіргамер і Гос, члени кр. виділу др. Гесман, Бельоглявек, послы соймові Белхле, Міллер, Лаврентій, Вінінгер, куратор Штайнер, радник держ. Шмід, радний міста Шварц, Ляйтнер, Рудольф Мілер і Бенда, послы держ. ради Прохаска, Папст, Кунчак.

До сєї обнови християнсько-суспільного стороництва можемо висловити наші найщирші бажаня, щоб оно стало основою і підвалиною дальшої організації стороництва на широких підвалинах і обняло широку верстви народні в усіх краях нашої держави, а також серед рускої суспільности.

Про Т. Шевченка.

Статя академіка Ф. Корша.

Від редакції „Руслана“:

З нагоди 50-літєя Шевченкової смерті на жаль не появилось ся доси збірне виданє, в котрім належалоб було пояснити значінє Генія України-Руси в нашім і світовім письменстві. Тимто подаємо від часу до часу розсипані по всяких виданях статі, про нашого безсмертного Кобзаря, з яких наші земляки пізнають, як свої і чужі оцінюють становище Шевченка. В „Утро Росії“ оповістив Ф. Корш, член петерб. Академ. Наук. розвідку, котру тут наводимо перекладом:

„Дня 26. лютого по всіх кутках земної кулі — в Росії, в Австрії, в Америці, де тільки збере ся кілька письменних Українців, буде побожно згадувати ся імя найбільшого поета України, Т. Шевченка. З дня смерті его в сєй день сповнить ся рівно 50 літ (1814—1861). І не самі тільки близькі земляки Шевченка будуть шанувати сї роковини, а в більшій або меншій мірі, усі Славяни починаючи з Великорусів, тісно звязаних з Українцями єдностю походження, снілностю народного назвиска „Русь“ та „руський“, нерозривною історією до татарского нападу та одною вірою, за вїткою українців-унїатів австрійських та наших власних Холмицаків, які тепер в числі 200.000, наслідком політиків релігійного „обрусїнія“ перейшли на лоно римско-католицької Церкви та польської народности.

Імя Тараса Шевченка відоме за межами славянського світа, а ёго твори мало не між всіма славянськими народами найшли здібних перекладчиків, з яких видне місце, як по чисельности, так і по вартости, належить нашому землякови І. Білоусову.

О Л Я.

(Оповіданє з глузого кута).

(Дальше).

Що між тою четвіркою не могло бути згоди — се річ ясна. Майже за кожним разом, як учитель гостив на попівстві, приходило до суперечок.

Не внаслідок ненависти, ані якоїсь нехити особистої, лиш прямо тому, що жите, то буденне, сільське жите, викликувало суперечки між ними. Ось пічне отець Біловський нарікає, що мужик темний, некультурний і невдячний, а учителя вже нема. Уже він не годен всидіти на кріслі. „Невдячний, темний, недобрый! Легко сказати. А хто тому винен? Деж ті, що мали прямицювати над його освітою та над його улагодженєм? Що вони скажуть на тоє? Він вірить, що як би так інтелігенція через оден рік забула про свої вигоди, як би не шукала чужих богів, не гонила за хвилевим розголосом, а цілу свою енергію щиро справила в напрямі народньої освіти, то стало би ся таке диво, якого світ не видів. Наш нарід прецінь дуже даровитий та з природи інтелігентний і лучаєть ся пераз, що з темним мужиком можна цікавіше говорити собі, як з деяким інтелігентом“.

Суперечка заострювала ся, але до сварні не приходило ніколи.

Противники дивили ся на себе більш з жалем, як з ненавистю.

Оден думав собі. „Тільки літ орав ниву жите і деж його живно? Відбив ся від народу хоть жив серед нього і втратив розумінє жите. Як незаметно зійде він з сього світа“.

А другий, покивуючи головою, казав: „Молодий, легковірний, фантаст. Чекай, чекай, чекай! Як проживеш тільки літ, що я, будеш ти иньшої співати“.

Розходили ся в добрій злагоді.

Як була темна ніч, то пан отець казав парібови: відпроводиш „пана професора“ з ліхтаркою до школи, бо в тім селі такі до роги, що можна би ноги покругити.

А добродійка питала ся слуги, чи не спущений пес, бо він сурдотівців дуже не любить.

„Добраніч!“
„Мое поважанє!“
„Добраніч!“
Учитель йшов, Оля вертала до свого покою і дивувала ся, що стїни такі білі і що тут так привітно. Здавало ся їй, що вікна кождою днюною більшають і що крізь них чим раз дальше видно.

Раз попрацав ся скорше, як звичайно. За увесь час гостини був маломовний і сумний.

„Щось йому бракує“, подумала собі Оля, як увійшла до своєї комнати. „Може дістав який немилый лист від родини, може — може від нареченої... Прецінь нічо дивного, як би мав наречену“.

Чула, як горячий румянець облив єї лице.

„Чому зараз наречена? Вселякі причини могли скласти ся на його смуток. І без причини буває чоловікови сумно... Душа як море, хто відгадає, що у вїй творить ся?“

Згасила лампу і сіла при вікні. Любила в тихий вечір давити ся на село, на сади і на темно-блакитне небо, покрите ясными звїздами.

Забувала на хвилю про себе і дух єї зливав ся з духом вселенної, як молоденька струя з океаном.

Дивить ся аж з нечевя в єї серці відиваєть ся якась неловима нута, так ніжна, що єї ніхто і ніколи не міг ні ухом, ні голосом доторкнути ся.

І підхоплять тую нуту гаї, поля, ручаї і заграє пераз цілий світ таку чудову пісню, що душа заслухаєть ся і забуде о криках і вересках щоденної днини.

Такої пісні слухала саме Оля і забувала про свої клопоти, про безрадність, про непевність судьби.

Чи знає квітка, пощо вона цвите і коли зіванє? Чи знає хмара, куди єї вітер понесе? А чоловік? Чиж його жите мусить бути задачою, яку хтось, колись буде справляти, чи мусить бути каяжкою касовою з рубриками: debet і habet?

А прецінь тяжко погодити ся людині з гадкою, що вона промине безслідно, що єї жите піна на морю, роса на сонці, квіт на ка-

линї; повіє вітер, пригрїє сонце і — вже його нема!

Трудно згодити ся. Тривай же пісне безконежна, що вливаєш потїху у душу і даєш їй відчутти невмирущу злуку з всеміром. Тривай же пісне, повірнице сумних і одиноких...!

Довго не могла запримітити Оля, як з тої загальної пісні стала виділювати ся якась особна, вразу тиха, потім щораз сильніша і щораз сумніша.

Скрипка... Так... Хтось грав на скрипці... Відчинила вікно і наслухувала, з відки голос іде.

Від школи... По сільській, болотнистій дорозі бігли жалібні звуки до вної. Одні дрібонькі, дріжучі, як місячне проміння, другі рідкі і маломовні, як обиджена гордість, треті уривані, болючі, як самотний плач. Плили одні за другими і серед нічної тишини залагали щільно цілу дорогу від школи аж до попівства.

Оля чула, що кождо єї гадку, кожде несвідоме почуванє души вони підхоплюють і передають оден другому, аж там до того темного віконця в школі.

І навпаки... Пісне, повірнице сумних, розрадо одиноких!

(Дальше буде).

Всеж таки, порівнюючи, лиш не багатьом з нас цілком арозуміло, чим саме Шевченко придбав собі таку славу, та заслужив, можна сказати, всеросійське свято в Москві, природним осередком російської держави, з офіційною участю московської міської думи. Дуже значна частина нашої інтелігенції лише чула про Шевченка. Дехто, що заглядав в його твори, може й доси повторює покванний та односторонній відзив Белінського, що від його поезії тхне дьохтем; інші заочно его уважають чужим, бо він не писав „по руски“ (т. є не великорускою мовою), а „по хохлацки“. В таких зневажливим відношенню до сего письменника, яким пишає ся та тішить ся самий числений після нас, Великорусів, Славянський нарід, та ще і етнографічно та психічно найблизший до нас (як Білоруси) з усіх народів землі, виявляють ся два корінні історичні грихи нашої інтелігенції: пишане у власних очах своєю західно-європейською культурою та відчуження від своєї народности. Від сих хиб не зовсім вільна й українська інтелігенція, бодай в своїй вишній верстві, нащадках козацкої „старшини“, а великоруска у відношенню до всього українського тримає ся ще й ось хибної ділеми: коли Українці не те саме, що й ми, то они чужинці, до яких нам немає діла; колиж они такі, або хоч майже такі самі Росіяни, як і ми, то они не мають права ні на які відміни від нас в культурі та мові, між иншим і на свою школу (в чім не згодив ся з ними останній ремісничий зїзд). Таким оцінщикам Шевченко уявляє ся чимсь в роді українського Кольцова; а чиж велике значіння має Кольцов в історії російської літератури? Але в тім то й діло, що колаб у нас не було не тільки Пушкіна та Лермонтова, а навіть хоч Жуковського, Барятинського, Фета, Майкова, — Кольцов ніколи не завяв як такого почесного місця в нашої поезії, яке дають всі Українці Шевченкови.

У сього мрійного та романтичного народу від Котляревського до нашого сучасника, Івана Франка, знайде ся не мало здічних поетів, але ні оден з них не вмів притягти до себе симпатії своїх земляків в такій мірі, як Шевченко.

Якіб живі та рівні не були національні почування якогось народу, як що тільки він наглухо не відгородив ся від чужоземних впливів (а на Україну сі впливи йшли і з Заходу і з Сходу), ідеальною душою такого народу не може зробитись поет вузконаціоналістичний, через те, що націоналізм, лишаючись в основі вірною собі, мінає ся під впливом культурного розвитку народу, та крім того, в ріжні доби своєї історії розуміє ся окремими своїми представниками не зовсім однаково: придбати значіння „глашатая“ свого народу може спромогтись лише той поет, який ненавмисне, несвідомо, одною міщою власного таланту розширив свій, по суті — національний світогляд до загальнолюдських висот, Шевченко в багатьох своїх творах сумує, про гірку долю українських крелаків (до яких і сам належав), кляне Поляків, а також і Москалів, та однак в передмові до тої самої поеми „Гайдамаки“, в якій ненависть его до Поляків, розвітрита оповіданнями очевидців козацко-кременацкого повстання 1768. року в польській Україні, доходить нїби до самозабуття, він пише між иншим ось що:

„Весело подивитись на старого кобзаря, як він сидить собі з хлопцем, сліпий, під тивом і весело послухати его, як він заспіває думу, про те, що давно діялось, як бороли ся Ляхи з козаками.

„Весело, а все таки скажеш: „Слава Богу, що минуло!“ А надто як згадаєм, що ми одної матери діти, що всі ми — Славяни. Серце болить, а розказувати треба; нехай бацать сини та внуки, що батьки їх помилялись, нехай братають ся знову з своїми ворогами, нехай житом, пшеницею, як золотом покрита, нерозмежованою остане ся на віки від моря до моря славянська земля!“.

(Конець буде).

Допись з над Сяну.

(Ще про справу на „біжучі теми“ в „Ниві“).
В останнім числі (6) „Ниви“ виступає о. Іларій С. в обороні поглядів о. Я. Левецкого. В сїм нема нічого дивного і страшного, бо кожда сторона бажає утримати свої погляди і побідити противника. Чому таким великим противником для „Ниви“ і о. дописувателя є „Руслан“ сего не розумію. Чим спроневірив

ся „Руслан“ „Ниві“, або справі церковній чи народній, о. дописуватель не подає аргументів.

О. Автор дописи і з о. редактором бажав би мати християнську партію і незалежному пресу, та поводити ся зацінно з усіма партіями на всі боки, вести борбу, чи є до сего достаточна причина, чи ні. І „Нива“ до сего зміряє. Мабуть їй не до вподоби, що обєм і зміст „Руслана“ в сїм році поширив ся та зискав багато нових дописувателів. Сям повинна „Нива“ радше радіти ся ніж виявляти нехиті. Що уважає о. автор під словом „незалежним“ преса? Чи може в такім самім значінню, як „Діло“ є незалежним? Незалежним є від головної управи стороництва національно-демократичного, бо пропагує радикалізм, соціялізм і безвірє.

Незалежним від начального редактора, бо проти его волі поміщує статії ворожі церкві, єрархії і духовенству, (Ad maiorem Poloniae gloriam) та лишень таку ласку зробиць, що поодинокий член редакційного комітету під статіями більше яскравими помістить свій підпис. Незалежним від своїх передплатників, особливо духовенства, бо формально собі з него глузує, а як виступає в его обороні, то лишень в сих справах, котрі тісно вяжуть ся з партійною політикою.

Незалежним і від своїх власних поглядів і своєї принципіальної політики, бо що нині називає білим завтра вже назве чорним.

Нині вішає білого царя на сухій вербі, завтра хоче потонути в его болоті. І то має бути незалежна преса?

Від когоч знов „Руслан“ є залежний? Від своїх сталих поглядів в справі Церкви, духовенства і служби рідному народови. Чи була коли яка важна справа, якої би „Руслан“ не боронив?

Вже не згадаю о рішучій обороні в „Руслані“ католицкої віри і духовенства, а спеціально руского духовенства, але зверну увагу, що всі напасти всепольських загоріліців проти народних справ руских відіправ і відіпрає „Руслан“ все рішучо. Всі дописи, в котрих зілюстровані кривди всепольських загоріліців на руским народі — „Руслан“ все поміщає, а винні лишень дописувателі, що не прислала давніше численних дописів, винні були в часті тісні рами дневника.

Що „Руслан“ стоїть на становищі оборони Австрійської держави, єї могутности і сили, сему лишень радіти можемо, бо в Австрії лишень руский нарід найшов захист в культурно-народнім і економічнім розвитку. Чомуж російські Українці не похвалять ся більшими здобутками бодай культурними? бо там царство кнута, насили і нагайки! Хоч ще в Галичині стрічають Русина ріжні перепони від Поляків і від правительства, то всеж такі ми в австрійській державі скорше можемо добити ся своїх прав, ніж в Росії. І сего погляду держить ся редакція „Руслана“, а за нею кождий здорово мислячий Українець.

Се правда, що „Руслан“ накликував університетску молодіж до науки, реальної праці, до складання докторских ригорозів, відтягав від авантур, але до сих поглядів дійшли тепер не лишень старші Українці, але і сама молодіж.

Однак же в критичних хвилях завжди боронив „Руслан“ українську молодіж, а доказом річники его, де суть справи сецесії, голодовий страйк і пр.

„Руслан“ все звертає увагу української молодіж, щоби не дивил ся на авантури чужої молодіж, бо на що може собі позволяти польська молодіж, чеська, німецька, італійська, і за се їй нічого не стане ся, руску будуть судити на лавах обжалованих і многі ідейні одинаці пропадуть.

Доказом сего нинішній процес. Польська молодіж била, стріляла, Намістника, обкидала гнилими яйцями, професорів на техніці била калюшами, в Кракові вправляла авантури і за се нічого їй не стало ся, нашу за се остро судили і судять. Проте не ма в сїм нічого злого, коли преса звертає бачність молодіж української, щоби держала ся далеко від авантур не входила в ніякі компроміси ні з польською ні з жидівською молодіжкою.

В кінці сам автор о. Іларій С. в своїй дописи наводить місце з „Руслана“ ч. 34, що сей пропагує отверту війну з ворогами християнських поглядів.

Отже щож хотіти? Єсть „Руслан“ також незалежним і поборником у всіх важних справах церковно-народних, проти затій москвофільських, ради-

кальних і соціялістичних, та шовіністично-всепольських.

А ще одно.
А вжеж ми всі повинні змагати до розуміння, бо „concordia parvae res crescunt, discordia maxime dilabuntur“ і коли би провідники польского народа хотіли признати нам належні права, то чомуж не малиб ми погодити ся і жити мирно? Але доки не ма такої готовости по обох сторонах, то не ма і угодовости, ні по стороні Поляків, ні по стороні „Руслана“.

„Руслан“ отже дальше буде йти самостійно, а залежним виключно від ідей християнських та своїх передплатників.

„Нива“ нехай розвиває ся і буде органом виключно праць духових, наукових, „Руслан“ же дневником політичним, християнсько-суспільним. „Ниву“ нехай передплатують всі священики і також „Руслана“, бо ще не маємо за багато християнських часописий.

Се уважає я за конечним подати до відома, яко сталий передплатник „Ниви“ і „Руслана“ від самого основаня.

Безсторонний.

Політичний огляд.

Австро-Угорщина.

Парламентарне положення знов погіршило ся. Іменно становище зєдненого чеського клубу, в котрім на тайнім засіданню запали невідомі ухвали, викликало серед парламентарних стороництв занепокоєня, а в дневникарских кругах оповідано, що Чехи поставили безкоштовно преволочи розправу над бужд. провізором в комісії. Сї вісти можуть показати ся неправдивими, але они вказують, що положення не ясне і непевне. Точка тяжести положення находить ся отже в чеськім клубі.

Чеська опозиція розпочала очевидно обструкцію, а на перед висунено чеських соціялістів. Соц. Модрачек, котрий забрав слово на початку вчерашнього засіданя, промовляв кілька годин. Парламент. більшість постановила до нині вждати а відтак поставити внесенє на замкненє розправи, що викликало би неперечно велику бучу між опозицією. Задля непевности положення розійшли ся вісти, що бар. Бінерт має намір подати ся о відставку, наколиб в найблизшій часі парламент. положення не поправило ся.

Загальна бачність парламент. кругів звернена в сій хвилі на Слава. Єдноту, котра доперва сегодня має відбути засіданє і рішити, яке занятя становище супроти домагань правительства.

До роздратованя парламент. кругів причивила ся також вість подавана вже нами, що бар. Бінерт загрозив на случай дальшої непевности висунути відповіди на послїдовности. Се пояснювано двояким способом. З христ. суспільних кругів, котрі зачерпнули поясненя сї справи прямо у міністра-предсїдника, запевнювано, що бар. Бінерт подав би ся о відставку, серед инших знов парламент. стороництв пояснювано сю справу так, що пересилена відбилос ся на самій держ. радї, котру би розв'язано. — Годять ся тут пригадати, що останне пересилене закінчило ся відставкою Бінерта II, а покликанєм Бінерта III-го, а тоді вже зазначувано, колиб відновило ся знов пересилене, то оно не булоб пересиленєм кабінетовим, але парламентарним, значить: скінчилоб ся розв'язанєм держ. ради.

В польскім колї щораз більше усусє ся. Що їно виключено з кола пос. Падуха, а тепер комісія незаймавоти ухвалила видати его судови під закидом обманства. Пос. Шпандра, котрий робив спекуляції на переселенцях, виключила група „Centrum“.

Заграниця.

Португальської республіки не запрошено на коронаційне торжество до Лондону, як звичає Evening Times, але здетронізованого короля Мануїла. Теперішнє правительство португальське зовсім заслужило на таке злегковаженє.

Предсїдником нового італійского кабінету має стати, як ми вже звїщали, Джолітті, котрий займає се становище від 1906—1909 р. Єго змаганєм було удержати тридержавний союз, а в податковій реформі був противником клясових привілеїв. Сего становища і тепер не змінив, бо як ми вже зазначили, думає оперти ся на соціялістах.

У французскім парламенті настала велика буча, викликана внесенєм правительства о утворенє секретаріяту держ. в міністерстві внутр. справ. Коли міністер-предсїдник Моні промовляв за тим, кинули ся послї з центра з нястукками до него, але инші послї їх здержали. Міністер мимо крику докінчив промову і поставив кабінетове питанє, а палата ухвалила внесенє правительства 363 голосами проти 103.

Мексиканське правительство усуває всякі причини, які могли б спонукати Зєдін. Держ. Америки вмішати ся у внутр. справи Мексика. Затривожене правительство викликає новий рух революційний в півд. Мексику і вісти, що Франція дала приказ своєму панцирникови коло Veracruz бути на поготові до війни, та що Японці можуть залишити свою неутральність.

Державна Рада

Посольська палата покінчила розправу над предлогодом про побір новобранців, в котрій промовляв також пос. Петрицький (гл. вчерашнє число-телеграм). Коли замкнено розправу, чеські радикали підняли крик і домагали ся від заст. предсїдника Пернерстора фєра сконстантованя відносин голосів, однак він сего відказав, бо в часі голосованя таке домаганє недопускаємо. Чехи знов закричали: „Так говорити соціяліст яко предсїдник. На се відповіди, що на сїм місці не є члєном стороництва, а сторожем виконаня постанов регуляміну. По промовах генеральних бесїдників відіслано предлогод до війсковій комісії. Відтак ведено розправу над наглим внесенєм про національні відносини в півд. Чехах, а по запитаню до предсїдника замкнено засіданє. На дневній черзі слїд засіданя, котре відбуває ся сегодня, поставлено бюджетову провізорію.

На вчерашнім засіданню приступила палата послів до першого читаня бюджетової провізорії. Перший промовив пос. Модрачек (чеськ. соціял. демокр.). Єго промова тревала три і пів години, почім промовляв Льюзер.

Мін. скарбу Маєр заявив, що побоюваня правительства в справі нормального поладнаня бюджету оказали ся дійсно правдивими і тому зневолений міністер предложити провізорію, о якої поладнанє враз з позичкою палату просить.

Пос. Лазарський в імени польского кола заявляє, що буде голосувати за бюджетовою провізорією і 76-мільоновою позичкою на війскові ціли, однак жадає на будуче, щоби місто провізорії ухвалювано нормальний бюджет і щоби правительство зїрвало а системою, після якої жадає ся від державної ради державних коначности, а коначности народів відсуває ся на дальший плян. Бесїдник жадає поправи і піднесеня добробуту людности, який міг би принести за собою піднесенє податкової сили, домагає ся предложеня в справі локальних залізниць, будови водних доріг, а крім сего трєх великих устав про соціалне убєзпеченє, про службову прагматіку і реформу адміністрації.

Міністер судівництва Гогенбургер виголосив слїдуючу промову: Висока палато! Події останних хвиль зневолюють мене забрати голос. Коли попаду в похибку тих панів, до яких мої виводи відносять ся, в похибку обговорюваня справ, що не стоїть в ніякій річевій звязи з предметом обрад, нехай за оправданє служить факт, що належало відповісти зараз і що иншу нагоду годї було би найти і що сю заяву зложив би я був онодї зараз, коли би я був свїдком подїй, які мене склоняють до забраня голосу. Кількох панів послів, що належать до українского клубу, обговорювало розправу, яка веде ся в карнім красвім судї у Львові против тих студентів, яких з причини звисних виступлень на університетї прависильно обвинено. Панове послї обговорювали сей процес в формі і змісті, які я мушу рішучо відперти. Думаю, що вискажу ся лагідно, коли стверджу, що сї нечувано пристрасні виводи є тяжким переступленєм засад, які належить старанно перестерігати там, де привязує ся вагу до незалежности судів і юрисдикції.

Зі всіх підбурюючих махінацій я зневолений передовсім звернути ся против натиску, виміреного на свобідну, під законами поставлену децизію дотичних судів і урядових осіб, против натиску, що є тим більше небезпечний, коли походить з місця, яке з ці-

лою скрупулятною повинно дбати про те, щоби відпирати всякі загрози і всякі натиски на судейську незалежність. Звучить оно як гірка іронія, коли правительство мусить боронити юрисдикції суверенитету послів, які так легко, аби не сказати легкодушно, ударяють на свободу судів. Жадають вони від міністра судівництва не менше, ані більше, як лише, щоби простував зарядження процесово правні президента розправи і ухвали трибуналу, або щоби принаймні в будучині впливав на їх зарядження і ухвали. (Пос. Старух: Ми просили лише о віденський суд.) Річ природна, що я зневоленій таке жадане як найбільше рішучо відперти (живі оплески). Але маю, мої панове, сумний обовязок, який однак радо сповняю, взяти в оборону судейський стан в Галичині, а головню ті урядові особи, які одержали тяжкий обовязок переведена процесу і видання децизії в поступованю карнім против руских студентів перед нечуваним зогиджуванем і підозріванем, що тут в палаті упали (живі оплески). Без огляду на атаки, сповнять ті люди аж до кінця свій тяжкий і відвічальний обовязок в спосіб чесний, безпристрасний і після найліпшого знання і совісти (Пос. Старух: Ви, пане, не знаєте, що там дїє ся, як з нами поводять ся, як мальтретують наших дїтий. Віцепрезидент Заборка просить о спокій). Міністер судівництва просить, щоби палата послів не уважано складовою частию львівської судової палати, та щоби рускі послі не шкодили справі, бо міністер від своїх поглядів не відступить під ніякою пресією. (Пос. Старух: Ми просили о виделеговане позагалицького суду. Щось подібного дїє ся на цілїм сьвітї).

Гуртовий процес руских академиків.

На нинішній розправі зізнає свідок Мокловский Тадей інженер. Др. Охримович забирає голос і стверджує, що після зізнаня свідка він находив ся на сходах, а потому межі барикадою, а дверима вагадловими; не є ані членом колегії професорскої, ані не є студентом і сей свідок взагалі в спосіб досить загадочний найшов ся на університеті. Через се просить о незаприсяжене свідка, а на случай, коли би трибунал рішив свідка заприсягнути, то щоби его переслухано аж по свідках покликаних обороною.

По нараді трибунал рішив свідка за-присягнути.

Свідок Мокловский зізнає, що 1. липня пішов до міста і був в каварні Шнайдрі і тут в „Slow-i polsk-im“ перечитав нотатку про замірену бучу. Переходячи коло університету побачив там поліцію. З цікавості ввійшов на університет. Вийшов на I, поверх і тут узяв на право барикаду, а за нею багато рускої молодежи.

З той сторони падала також ціла хмара полїт. Ті полїта піднимали Поляки і відкидали на Русинів. З сей сторони бачив кількнайцять осіб, які були розміщені межі барикадою, а вагадловими дверима. На коридори спостеріг свого знакомого Домашевича.

В першій хвилі хотїв вийти, тому звернув ся на сходи, а тут ставив на закруті. Звідти побачив, що Русини перейшли барикаду, а зараз за тим розлягли ся стріли.

Що сі стріли падали з руского боку вносять з відгому, а також з поведєня одного з Русинів, який стояч над сходами притиснений до стїни, не мов би украв ся перед стрілами, а також сказав до свідка: „А видиш?“

Не може подати напруму стрілів, бо взагалі не бачив навіть рук з револьверами. Перебувши на закруті кілька мінут, вийшов на двір і тут розминув ся з поліцією, яка вже входила на університет. Рішучо виключає стріли зі сторони польскої.

Візваний до агюскованя вказує на Задуровича і каже, що се має бути сей, який кидав полїнами, або як сказав свідок, є се тип сего, якого бачив на університеті.

Візваний предсїдником мимо довшого вдвлюваня в обж. Леонтовича не може собі его пригадати.

На питанє прокуратора каже, що коли вийшов спостеріг перед університетом групу польскої молодежи, яка радила над тим, щоби їм тепер робити. Потому демонструє спосіб, в який укравив ся.

Одягнений був в одяг темно-бронзовий на головї капелюх „Рапата“.

По сім встає обж. Охримович і заявляє, що сей свідок є незвичайно подібний до сего, який стріляв з вагадлових дверей. Має цілковиту певність з твари.

Обж. Сеньків пізнає свідка як такого, що стріляв.

Потому починає питати обор. др. Охримович.

До каварні Шнайдрера заходив дуже часто.

Полїном дістав підчас стрілів. Того сего дня не зголошував ся до судїї слідчого доперва пізніше сам добровільно зголосив ся, а то тому, що Русини мали сказати, що Коцка убили Поляки.

На питанє прокуратора подає, як свідків свого одягу д-ра Панка, Йосифа Янковского і Домашевича.

Дальше питає прокуратор ще Охримовича і хоче єму вказати ріжницї зізнань. На се обжалований ще раз стверджує, що се є той, що стріляв.

Ще раз повторяє д-ру Трильовскому, що на університет пішов з простої цікавості.

З бровнінгом уміє обходити ся.

Коли предсїдник ухвалив питанє „Чи мав яку авантуру з бровнінгом“ обор. др. Трильовский, мотивує се, що свідок є підозрїлий о стріляне до Коцка, отже его питаня зміряють до цілі; відкликє ся до трибуналу.

Трибунал затвердив зарядженє предсїдника.

Предсїдник ухвалиє питаня, чому тепер заупитв вуси.

З поліцією зійшов ся перед університетом.

Др. Голубович просить о відчитанє зізнань тому, що сі зізнаня є незвичайної ваги для обжалованого Задуровича і оборони. Зізнаня сі дійсно відчитують з протоколу.

Прокуратор просить о покликанє свідків наведених самим свідком на доказ, що він піколи спортового одягу не носив, та щоби сейчас перевести в мешканю свідка ревізію, та забрати всі одяги, які би видавали ся спортивними.

На першу частину сего внесєня годить ся оборона, а спротивляє ся другій, бо если би се був свідок, що стріляв, то мав досить часу щоби сей одяг укрити.

20-мінутна перерва.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В п'ятницю: руско-кат.: Софронія; римо-кат.: Щимона. — В суботу: руско-кат.: Теофана; римо-кат.: *Благовіщення Пр. Дїви.*

— **Про похорони П. І. Житецького** пишуть: Вчєра поховано в Києві відомого українського вченого П. І. Житецького. Рано до помешканя покійного (Лабораторний проул., ч. 5.) почали збирати ся друзі і почитателі его. Коло 10. год. ранку домовину з тілом перенесено до Вознесенської церкви. На домовину було положено вінки з написами: 1) „Отъ почетнаго попечителя колегіи С. К. Ламсдорфъ-Галагана. Дѣятельному сотруднику учредителю колегіи, незабвенному П. И. Житецкому“. 2) „Отъ петербургскаго Николаевскаго кадетскаго корпуса. — П. И. Житецкому“. 3) „Историческое общество Нестора лѣтописца. — Глубоко уважаемому Павлу Игнатьевичу Житецкому“. 4) „Своему членови-фундаторови. — Украинске наукове товариство у Києві“. 5) „Своему дїйсному членови. — Украинске наукове товариство ім. Шевченка“. 6) „Українське товариство допомоги науці, літературі й умілости. — Многозаслуженому дослідникові української мови“. 7) „Отъ признательнаго кїевскаго кадетскаго корпуса. — Павлу Игнатьевичу Житецкому“. 8) „Будившему въ насъ любовь къ знанью и къ родной Украинѣ. — Бывшіе воспитанники колегіи“. 9) „Працьовникові на ниві української науки Павлові Житецькому. — Редакция газети „Рада“. 10) „Дорогому, незабутньому Павлу Игнатовичу Житецькому. — Від старих товаришів“. 11) „Незабутньому ратаєві української ниви П. І. Житецькому. Останньому а перших. — Київський український клуб“. 12) „Незабвенному Павлу Игнатьевичу Житецкому. — Коллегія Павла Галагана“. 13) „Незабвенному другу Павлу Игнатьевичу Житецкому. — Владимиръ Перетцъ“. 14) „Незабутньому учителєві Павлу Игнатовичу Житецькому. — Семя вдачного ученика Игнатовича“. 15) „Щирому приятелєві, незабутньому

Павлу Игнатовичу Житецькому. — Семя Трегубових“. Між присутними в церкві були: своґаки покійного, бувші члени державної думи, професори, директор і навчителі кїевского кадетского корпуса, представники громадских інституцій, українські громадські діячі і журналісти. Після урочистої літургії і панахиди домовину винесено з церкви, і о 1. год. дня жалобна процесія вирушила по Львівській і Підвальной улицях до колегії Павла Галагана. Біля редакції „Ради“ процесією зустріли всі співробітники газети. Коло колегії Павла Галагана процесією зустрінув сьвященик колегії з хрестом в руках. Домовину з тілом покійного було знято з колїсниць і перенесено в церкву колегії. Там її зустріли: директор колегії, учителі і ученики. В церкві колегії відправлено панахиду. Після панахиди над домовиною покійного директор колегії З. А. Архімович сказав промову, в якій схарактеризував П. І. Житецького, як гарного учителя і діяча колегії. Потім промовляв навчитель кадетского корпуса М. Н. Марковский, бувший ученик П. І. Житецького. Він вказав, що П. І. Житецький був не тільки надзвичайним учителем, але взагалі людиною надзвичайної праці, і коли П. І. Житецький занедужав, він лишив ся немов без правої руки. Останнім промовляв учитель колегії, також ученик П. І. Житецького, А. Н. Яницький. З церкви колегії жалобна процесія вирушила на Байкове кладовище, куди прибула о 5. годів. Над незапаною могилкою виголошено прощальну промову. Першою говорила О. Косач від кїївского україн. клубу. Потім говорив студент кїївск. університету від слухачів висших кїївских шкіл. На останку сказав промову проф. М. С. Грушевский від імени львівского та кїївского українского наукових товариств. В дужє теплий промові ш. професор вказав на велику послугу П. І. Житецького українській науці. („Рада“).

— **Все в порядку.** Недавно розписав ся оден з послів в „Дїлі“, що наші парламентарні висланці не сидять у Відні, не пильнують комісії, що через них не можна скликувати засіданя клубу, на яких передискутовано би важні справи... а у вчерашнім числі той самий посол (В.) доносить вже, що „засіданє українского клубу відбуло ся дня 21. при комплеті потрібнім до важних ухвал“, що з несприятних лише двох послів не виправдало ще своєї абстиненції, а прочі виправдали єї „перешкодами дійсно непоборимої, в більшій часті навіть не приватної, але публичної натури“. Першою справою клубових нарад була статія в „Дїлі“ про байдужність послів а в дискусії виявило ся, що комплету на засіданю дня 16. не було тому, бо рівночасно з засіданем клубу відбували ся засіданя комісії, в яких члени українского клубу брали участь і через те на клубі явити ся не могли. Отже все в порядку... А мимо сего клуб вїзав телеграфічно тих членів, що не явились і достаточне не виправдали своєї несприятности“ і загрозив оголошенем їх прїзвищ на саучай дальшої абстиненції, а крім сего ухвалено на клубі, „що як би на дотичне засіданє не явив ся комплет і через те клуб не міг ухвалити такого оголошеня, се право переходить на президію клубу“. Від тепер будуть також зобовязані послі здавати звіти з комісійних засідань, а се буде найліпшою контролею праці послів по комісіях. Подібну заяву оновитв др. Кость Левіцкий як голова клубу... Не хотїли би ми нічого перечити з сих заяв, хоть они самі дуже богато говорять. А ми додамо, що одноким послом, який дійсно в останних часах був спинений від участі в Відні справою „публичної натури“, се др. Олесницький, який з великою енергією організував „Сільского Господаря“. Інші послі доволі части показували ся у Львові, хоть тут вічного не організували, або свідли дома та пильнували власних справ. На разі не згадуємо про їх прїзвища, бо маємо надїю, що ся поука, яку дістали в „Дїлі“ і на клубі, їм на разі вистанє.

— **Боротьба о написи.** Перемиські Русини умістили на руских домах і інституциях рускі орєвнатійні написи. Та не подобало ся се перемискому магістратови, який звелїв рускі написи зняти і помістив польські. Однак і польські написи довго не загірїли собі місця, бо вже другої дниви рано не було ніяких написів. Оттак стоять рускі дома не понумеровані.

— **Населєне Галичини по містах.** „Gazeta lwowska“ оголошує в 65 числі цифри населєня в 30 містах і більших місцевостях. Найбільшим містом по Львові і Кракові є Перемишль, що числїть тепер 46.029 (без війська) (в році

1900 — 38.781). По нїм іде Коломия з 38.808 (в р. 1900 — 32.328), третє місце займає Дрогобич з 35.865 мешкацями (в р. 1900 стояв на 6 місци). Потім слїдують: Тарнів з 35.471 (в 1900 — 29.265), Тернопіль 32.327 (28.691), Станіславів 30.150 (27.013), Стрий 29.025 (2.580?) Новий Санч 24.488 (15.149), де прилучено громаду Залубінче, Ряшів 23.894 (12.714) (прилучено дві громади), Подгуже 22.003 (17.673), Ярослав 21.087 (17.696), Самбір 19.919 (17.268), Броди 17.532 (16.473), Бучач 14.240 (11.755), Городок Ягайлонський 12.926 (11.237), Снятин 12.440 (11.500), Бережани 12.243 (11.641), Сокаль 11.615 (9.608), Золочів 11.461 (10.143), Бохня 10.290 (9.380), Сянік 10.223 (5.761), Яворів 10.204 (9.838), Ясло 10.033 (6.570), Бяла 8.650 і т. д. Стверджено, що в 27 місцевостях число населєня поменшило ся. Найсильніший видно зріст в Тустановичах, де в протягу 10 літ піднесла ся цифра нагло з 4.334 на 12.075.

Телеграми

з дня 23. марца.

Відень. (ТКБ). На вчерашнім засіданю палати послів промовляв др. К. Левіцкий, який іменем Русинів запропонував против ухвалоєня пожитки рівночасно з бюджетовою провізореією. Цїле поведєне правительства є неконституційне, бо таке важне питанє може бути полагодженє лише в звлці з реформою фінансів і дефінітивним бюджетом. При реформі фінансів належить не лише підвїснати податки, але треба також сираведливо розділювати тягарі з узглядненем найбільшїх верств людности. Русини виходять з становища, що кождому народови належить ся повний розвій его індивідуальности без огляду на его великість і дотеперішнє становище в державі. Обовязком центрального правительства є утворити порядок і легальність в кождім краю і для кождого народа. Потребуємо сильного правительства, яке мало би відвагу сказати парламєнтови і Полякам, що справедливі бажаня українско-русского народу мусять бути сповнені. Русини не жадають вкорочєня прав польского народа, лише свободного власного розвою на всіх полях публичного житя. Постулятом Русинів є в першїм ряді самостійний, руский університет, виборча соймова реформа в дусі предлоєних соймови українским клубом мінімальних бажань і змінє системи галицьких властей. Для уможливленя змінє сеї системи коначним є, скорє обсаджєне ставовища намісника і віцепрезидента Ради шкільної краєвої іншими людьми, які би давали запоруку що дійсно змінє системи в дусі обєктивности настане. Правительство супротив сих жадань займає становище відмовне і переговорює з Русинами в становища польскої політики і польских інтересів. За теперішного правительства Русини не чують поліпшеня ситуації; правительсто попирає польскї стремлєня експанзійні зі шкодою Русинів, без порозуміня з ними і без їх відомости. Сповненє найменшого бажаня Русинів робить ся залежним від дозволу Поляків. Навіть в справі розділу підмоги на годівлю худоби, мимо укладів з Поляками, привительство поступило в спосіб некорисний для Русинів. Предлога про локальні велїзницї узгляднює лише західну Галичину, коли східна Галичина є цілком поминена. Сего рода відносини ведуть до сумних вислїдів, як теперішній процес руских студентів у Львові. Не маємо руского університета а наших студентів переслїдує ся. (Пос. Старух: Се європейскї скандал!). Наші політичні вороги судять нас. Цїла руска людність в Галичині є обурєна з причини ведєня процесу. Жадаємо від правительства, щоби усунув партійне ведєне процесу польским трибуналом і щоби виноватих потягнув до відвічальности. Русини були би склонні дати державі те, чого она потребує, якби несправедлива система для Русинів була змінєна. А що дотеперішнє правительство не вказує охоти, вдолити сею бажаню, тому Русини мусять занятя опозичійне становище і голосувати против провізорії.

Після промови послів Канїни і Дрексля замкнено засіданє о год. 9 30 мінут вечером. Слїдуюче вїні рано о год. 11.

Відень. (ТКБ). На вчерашнім засіданю підкомітєту комісії для урядничих справ, яку вибрала посольска палата, заявив міністер внутрішних справ Вікенбург, що правительство згоджує ся на часовий аванс для урядників з вїтком практикантів. Правительство готує дальше також в питаню зачисленя загального часу служби відступити від дотеперішного, відмовного становища, та виключєні мають бути сі, яких в протягу останних трох літ укарано в дисциплїнарній дорожї. Коли правительство мимо алого фінансового положєня держави порішило се до так далекого узглядненя часу служби, то се було тому, що тим самим майже половина урядників, що входять в рахубу при часовім авансі, одержать сейчас підвишенє платїї. Правительство запевняє також сповнити жаданя, що при упорядкованю справи що до вимоги висших як доси студіїв до поодиноких галузей служби, втягне ся всіх урядників з дотичної галу-

зи без згляду на їх фактичні студії до відповідного висшого відділу. Правительство не є в змозі згодити ся на жадана тих, що на лежать до IV. відділу, щоби їх в перехідній стадії зрівнати з тими, що належать до III. відділу.

Рим. (ТКБ). Св. Отець прийняв вчора перед полуднем дипломатичний корпус. Декав корпусу, бельгійський посол, своїм іменем і своїх товаришів зложив желаня Пані з нагоди Ёго іменин.

Лондон. (ТКБ). Гірники в Клїдах Валї (в південній Валї) устроїли перед копальнею „Britannia Comp.“ демонстрацію, обкидали поліцію каміннями, кількох поранили і підпалили кілька малих будівель!

Берлін. (ТКБ). „Localanzeiger“ доносить, що Століпін пофнув димісією. Тренів і Дурново, яких підвольна робота викликала уступлене Століпїна з державної ради, мають бути усунені з державної ради.

Харбін. (Тел. вл.). До російського патрулю, яким проводив підофіцер, в хвили, коли приближав ся до одного китайського села, віддаленого 6 верств від Харбіна, почали стріляти китайські жовніри.

Тричикох до питахя про переклад толитов.

В часї звороту людий до ідолопоклонства наступило помінанє мов — в часї знов, коли людий поклоняно до служби єдиному Богови, дав Бог Апостолам дар говореня ріжними мовами — щоби они могли в питомій і кождому народови зрозумілій мові проповідувати науку Христа — та щоби та наука могла скорше прийняти ся між тими людями.

Оскілько одні, чи другі мають більшу радію, не входжу в се, зверну лише увагу на що инше. Як лиш порушено справу перекладу чужї і нашї „русскіє“ виступили і се зазначили, що хїба лише Українці до сего здїбні.

В оломуецкій диецезїї мають приступити тепер до обробленя нового требника — і як зачуваю — каже дописуватель, — Ординарият є склонний поробити відповідні кроки, щоби требник сей з латини перевести на німецку мову.

Томілетичхий курс у Вігї.

В „Ниві“ читаємо, що в тїм курсї взяло участь п'ятьох священиків Русинів. Саме впала менї в очи статя Чімца, одного з учасників тогож курсу в Korrespondenzblatt.

heit des Klerus, die bei dieser Veranstaltung zutage getreten ist! Wenn man die Mitbrüder aus allen Gauen unseres Vaterlandes und darüber hinaus, Deutsche, Böhmen, Südslaven, Polen, Ungarn, in herzlicher Eintracht versammelt sah, musste man unwillkürlich an das erste Pfingstfest denken.

*) Маю на гадці тут і „Символ віри“ на руску мову народну.

Всячина.

— Похороненє чужої матери. В жидівскім шпиталї померла перед кількома днями мати рїзника Кїмля. Хтось із шпиталя повідомив через ошибку Н. Друкера про смерть его матери, яка лежала тоді рівнож хора в шпиталї.

Надіслане.

Др. Євгех Левицкій отборив адвокацку канцелярию у Вігї.

Канцелярія містять ся при Ibsstrasse 27 (Wien, II, Ibsstr. 27). — Конференційні години від 3—6 по пол. — Важнійші і пильнійші послілки слати з огляду на точність і швидкість дорученя через почтову філію в парламенті (Dr. Eugen Lewickyj, Abgeordneter u. Hof- u. Gerichts-Adwokat in Wien, Parlament).

Мій хобий сотрудник. Переклав Вол. Держирука. Вийде протягом місяця марца с. р як відбітка з фейлетонів нашої часописи.

П. А. Шіган Мій хобий сотрудник. Уже вийшла полька мазурка „На філях Прута“ укладу Зекона Кирилловича

Конкурс

на проєкт копули для церкви в Тисьменици. На мурованій церкві в Тисьменици, має ся поставити нову копулу. Можуть бути, окрім середньої, великої і 2—3 малі копули на бічних крилах церкви.

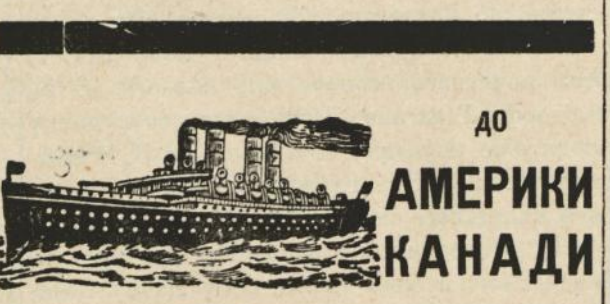
*) Фотографію тої церкви можна оглянути також в Редакції „Руслана“ між год. 12 а 1. в полудне в буденні дни.

ЗАМОВЛЕНА НА ВСЯКИЙ ТРАНСПОРТ ВИН ЛІТУРГІЧНИХ ПРИЙМАЄ „НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“ У ЛЬВОВІ.

Цїна при замовленю висше 100 л. 50 л. 25 літр. Саморodne за літру 1:32 К 1:36 К 1:40 К Геґелїйське 1:20 К 1:24 К 1:28 К Герцеговїньське 1:10 К 1:14 К 1:18 К Австрїйське 0:96 К 1:00 К 1:04 К

Основи перспективи з 95 рисунками долученими до текст, укладу Михайла Коця, на кладом Р. Т. П. Сей підручник є потрібний для всіх, що учать ся рисувати і малювати з природи.

Провідї о покаянню на великий піст п. з. „Блудний син“ можна набути у Львові в книгарни ім. Шевченка, в Жовкві у ОО. Василян і в гр.-кат. Урядї парохїальнім в Струсові по 1 К 50 с за примірник — а з почтою 1 К 60. Весь дохід призначений на будову церкви в Струсові.

Лїнія Кунарда у ЛЬВОВІ ул. Городецка 99. Цїна переprави кораблем 180 корон. Уважайте на ч. 99. ВІДІЗД З ПОРТІВ В ТРИЄСТІ: Саксонія, дня 18. цвїтня. Карпатія, дня 25. марца 1911. Ультонія, дня 11. цвїтня. З ЛІВЕРПОЛЮ: Найбільші і найвеличавїші пароходи на сьвітї: Люзітанія, дня: 8/4, 29/4, 20/5, 10/6, 8/7 1911. Мавританія: дня 25/3, 22/4, 18/5, 3/6, 24/6, 22/7 1911.

Розклад залїзничих поїздів важний від 1. мая 1910.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	вночі
Кракова	5:50	8:55	1:30	5:45	50:10
Кракова	7:27	10:10	1:15 Б	8:40	30:2
Тарнова	—	—	1:05	—	—
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30
Черновець	8:05	—	2:05	5:58	9:30
Черновець	—	—	—	6:35	12:20
Станіславона Коломиї.	5:45	—	—	—	—
Колонї.	—	10:21	—	—	—
Ходорова	5:15 Г	—	—	—	—
Стрия	7:28	11:45	4:25	7:41	11:02
Самбора	8:00	9:58	2:00	—	9:00
Рава рускої	7:32	12:00	—	8:00	—
Яворова	8:15	—	5:00	—	—
Підгаець	—	11:15	—	—	—
Винник	—	—	—	—	12:10
Янова	8:15	1:10 К	5:00	9:26 К	10:07 К
Любїня	8:00	9:38	2:00	9:00	11:40 P
На Підзамче з:					
Підволочиск	7:01	11:40	2:00	5:17	10:13
Бродів	7:01	—	2:00	5:17	10:12
Підгаець	—	10:54	—	9:44	—
Винник	7:26	—	—	6:29	11:55А
На Личаків з:					
Підгаець	—	10:38	—	9:28	—
Винник	7:10	—	—	6:13	11:39А
З Львова відходять до	рано	перед пол.	по пол.	вечер	вночі
Кракова	3:55	8:25	3:15	6:55	11:15
Кракова	6:04	8:40	3:55	7:45	12:40
Кракова	—	—	2:45	6:04	—
Мшани	—	—	3:30	5:41	—
Підволочиск	6:20	10:40	2:16	8:10	11:10
Черновець	6:10	9:35	—	—	10:35
Черновець	—	9:10	2:23	—	2:59
Черновець	—	—	2:52	—	—
Станіславона Коломиї	—	—	—	5:59	—
Ходорова	—	—	—	8:28 В	—
Стрия	7:30	10:15	1:45	6:50	11:25
Самбора	6:00	9:05	3:40	—	10:40
Рава рускої	7:34	—	2:30	7:10	—
Яворова	8:20	—	—	6:30	—
Брухович	6:13	7:34	—	7:10	—
Підгаець	5:58	—	—	6:16	—
З Підзамча о:					11:32
Підволочиск	6:35	11:00	2:31	8:33	—
Бродів	6:35	11:00	2:31	8:33	—
Підгаець	6:12	—	—	6:30	11:35А
Винник	—	—	1:30	—	—
З Личакова до:					6:50
Підгаець	6:31	—	—	—	—
Винник	—	—	1:49	—	10:54

ЗАМІТКА: Поспїшні поїзди печатанї товстїм друком. — *) Лише в недїлї. А — лише в середї суботї. — В — в день перед кождою недїлю і сьвятїями обох обрядів. — Г — в день по кождїй недїлї і сьвятї обох обрядів